

TEŞEKKÜR

21. Yaz Bilim Okuluna 31 il, 44 ilçeden, 11 farklı ilçelerden gelen 23ü Fen Lisesi öğrencileri, geri kalanlar 8.sınıfa geçen ortaokul öğrencileri olmak üzere toplam 90 öğrenci ve 27 öğretmenini, 20 - 27 Ağustos tarihleri arasında kampüsümüzde yoğun ve güzel bir programla misafir ettik...

Bu programın gerçekleştirilmesi çok sayıdaki kurum, bağışçı, akademisyen ve gönüllülerin destekleri ile mümkün oldu.

ODTÜ Rektörlüğüne verdikleri izinler, hediyeler ve kurum imkanlarının çocuklar için açılmasını sağladıkları için teşekkür ederiz.

Türk Filantropi Vakfına (TPF), Türkiye'ye Köprü Vakfına (BTF), Oregon Türk Amerikan Derneğine; ve bağışçılarına,

Karel ve Aksan Firmalarına, Ankara Büyükşehir Belediyesine projeyi sahiplendikleri için çok teşekkür ederiz.

*Deprem
Bölgesinden
Gelerek 1 Hafta
Misafirimiz
Olarak
Etkinliklere
Katılan Bir
Öğrencinin
Dönüş Sonrası
Gönderdiği Resim*

Bu seneki Yaz Bilim Okulunda sabah seminerleri, öğretmen seminerleri, "hoş geldiniz" programı ve cuma sabahı gerçekleştirilen özel etkinliklere ev sahipliğini üstlenen Bilgisayar Mühendisliği Bölümüne;

Temel Bilimler etkinliklerini yıllardır sürükleyen
Matematik, Fizik, Kimya Bölümlerine;

gerek lise, gerekse ortaokul öğrencilerinin hepsine yönelik etkinlikler
hazırlayan
Gıda Mühendisliği Bölümüne,

ortaokul öğrencilerine yönelik özel etkinliklerle katılan
Ankara Üniversitesi Ziraat Fakültesi Toprak Yaz Okulu ekibine;

Sabah seminerlerini ve öğretmen seminerlerini veren öğretim üyelerine,

Elektrik, Havacılık, Makina, Metalurji ve Bilgisayar Mühendislikleri
Bölümlerinde ve Romer'de
misafirlerimize ilginç etkinlikleri gerçekleştiren gruplara,

tüm ilgili birimlerin dekanlarına, bölüm başkanlarına, hocalarına,
asistanlarına, temizlikten sorumlu tüm elemanlarına kadar herkese
ayrı ayrı çok teşekkür ederiz...

Toplum ve Bilim Merkezi yöneticileri ve ekibine,
Amatör Astronomi Topluluğu gönüllüleri ile

İç Hizmetler, Taşıt İşleri, Yurtlar, Kafeterya Müdürlükleri
yetkili ve çalışanlarına

çok teşekkür ederiz.

Markette yedigim cokolatolar gıda mühendisliğinde yedigim
gibi olmayacak. Hicbir altın Hüseyin Hoca'nın verdiği
maddeye kadar değerli olmayacak. İnternette arattığım
elektrik buradaki gibi bir his veremeycek. Kısacası
hayatımda bu bir hafta gibi bir hafta yaşamamışım.
Bence çok güzel, eğlenceli, yararcıda olsa unutamayacağım
anlar yaşadım. Gönüllü abi ve ablalar ailem oldu.
Gönüllü abi ve abdaların sıcaklığı olması beni çok mutlu
etti. Gal

Anadolu Medeniyetleri Müzesi, Koç Müzesi, Erim Tan Müzesi, MTA Tabiat Tarihi Müzesi, Kelime Müzesi, Anıtkabir ve Anıtkabir Müzesi yetkililerine, personeline çok teşekkür ederiz.

Sütaş, Ülker, Nestle, Danon, Silverline, Müge Deniz Eczanesi, Reotek, Gilika – Kavici, AC Tur şirketlerine, yönetici ve çalışanlarına, çok teşekkür ederiz.

Çok farklı, güzel katkıları olan Sanatçı Pınar Ayhan'a, Cahit Koçak'a (Ütopya Bahçe K.Kazan), Hasan Yurtoğlu'na, Aysel Köksal, Serap Kurt, Yahya Ateşpolat, ve Ali Akın Akyol'a çok teşekkür ederiz.

Bütün yukarıda adı geçen kuruluşların, şirketlerin ve anılan bireysel isimlerin dışında Yaz Bilim Okuluna maddi destek vererek projenin ayağa kalkmasını sağlayan değerli bağışçılarımıza, emekleriyle, güzel sözleriyle katkı veren arkadaşlarımıza çok teşekkür ederiz...

Bu organizasyonun gerçekleşmesi için canla başla aylardır çalışan, çocukların ve öğretmenlerin hem rahat etmesini, hem de Yaz Bilim Okulunun programında bir aksama olmadan ilerlemesi için çırpınan öğrencilerimiz ve gönüllülerimiz en büyük teşekkürü hak ediyorlar, sağolsunlar, varolsunlar...

ODTÜ'nün ortasında
var bir sınıf, güzel sınıf.
Öğrencilerde doğasıyla bilim
Biz geliştireceğiz.

ODTÜ'nün ortasında
var bir deneç, ilginç deneç
Bizim öğrencilerin hepsinde sevinç
Biz geliştireceğiz.

(Fikrimin TACE Gölü)
Pitmişle

BİLİM EVİNDE

Öncelikle her şey için teşekkür ederim. Buraya ilk gelip valizimi adaya koydu-
m ilk an anladım zaten burada bir şeyler olduğunu (hissettim gariba)
önüllü ablalarım, abilerim bir dakika olsun eksikliklerini hissettirmediler. Benim
ayalım tek gayem ülkem Türkiye Cumhuriyetine son derece faydalı bir doktor
olmak peki neden ben daha ilkokuldayken bir gün bizi dışarı çıkardılar
dediler ki abla abiler size hediye getirmiş. Kocaman otobüsterden cantalı
işiler iniyordu. Sıraya koydu bizi öğretmenim esmer bir abla elime güvi
Huşturdu dedi ki "Göz bakalım görebilecekmisin :)" göremedim ve çok üzümüş-
m. Bize deneyler yapıyorlardı gidirken bir kitap verdiler elime üzerinde
lebek çıkartmalı demirden bir iskelet kitabın adı "vücudumuzdaki
istemler nasıl çalışır" okudum bir daha okudum ve bir daha kimseye
söyemeye kıyamadım kendimden bile kışkırdım kitabı. Şu an kütüphanemde
- ezbere biliyorum desem yeri var. Buraya gelinceye kadar anlayamadığım
konuların geldiğini, daha önceden tanışmışım Eray abimle (Toplum bilim
merkezi çalışanı).

Bir kaç gün geçti derslere girdim, seminere katıldım, profesörleri
dinledim. Çocukluğumda bana yardım eden kuruluşa bu sefer kazanıp
almıştım. Bunun gerçekten bir tarifi yok. Hüseyin hocamı çok çok seviyorum.
En gibi köy çocuklarına il, maddiyet, mesafe demeksizin yardım ettiğini için
sadece Hüseyin Hocama sonra tüm gönüllülerimizle minnettarlığımı sunuyorum.
Kurduğumuz tüm seminerlerin temeli sorgulamaktır. Bilimler sorgulayarak ortaya
çıkıyor. Vedat hocama, Turgut hocama, Salih hocam ----- . Elektrik-elektronik
bilim deneyleri, kimya deneyleri hepsi birbirinden nefes kesiciydi.

Ama burada asıl kazandığım şey Sorgulamaktan vazgeçmemek ve
çalışmaktan asla yılmamak

Geldim, gördüm ama gitmiyorum geri geleceğim belki
çalışkan olarak belki gönüllü olarak belki iş birliğimiz olarak
ona eminim bu sözün son görüşüm olmayacak. Bir sonraki merhabamıza
her zaman hoşçakalın

HEPSİ BİZİM İÇİN Mİ?

Ali NAYAN

Etkinliğe gelmeden önceki halimi hatırlıyorum. Otobüsteydim ve kafamda bin bir türlü sorun dolaşıyordu. Hepsi maddi, bu hayatın basit sorunları ve gündelik şeylerden ibaretti. Daha ilk günden AŞTİ’de ilk öğrencinin valizini elime aldığım an fark ettim ki benim düşünmem ve dert etmem gereken tek bir şey var. O da onlarca farklı şehirden ailelerinden belki de ilk defa ayrılmış, çok büyük heves ve umutlarla ODTÜ’ye gelmiş yüzü aşkın öğrencinin beklentilerini karşılamak, abisi olmak, oradan daha iyi, bilinçli ve istekli insanlar olarak çıkmalarına vesile olmaktı. Aslında fark etmesek bile çocuklar bizi bizim onları değiştirdiğimizden daha fazla değiştiriyorlar. Daha evime dönmeden fark ettim ki tüm zihnim boşalmış, kalbim yumuşamış ve izlenimlerden okuduğum bir tabirle

“Ali abi hem çok güçlü, hem de çok mutlu”.

Daha ilk günden birçok öğrencinin kaynaştığını ve de arkadaş bulabildiğini fark ettim. Fakat bir o kadarda içine kapanık ve utanan öğrencimiz vardı. Hepsiyle ilgilenmek ve diğer öğrencilerin gördüğü samimi ortamı onların da görmesini sağlamak gönüllülerin sorumluluğuydu. Ve tüm

bunları diğer öğrenciler ayrıcalık yaptığımızı ve onlarla daha çok ilgilendiğimizi düşünmeden yapmak zorundaydık. İlk gün ağlayan ve aile özlemi çektiğini gördüğümüz öğrencilerin en sonda gülüşerek rol aldıklarını hatta kazanda mikrofonu eline alıp şarkılar söylediklerini görmek beni çok mutlu etti.

Proje yıllardır süren geleneğin bir devamı olduğunu gayet net belli ediyordu. Kaldığımız yerden yediğimiz yemeğe, ring ayarlamasından etkinlikleri yapan asistan hocalarımıza hepsi çok iyiydi. Herkes kim için vakit harcadığını ve ne uğurda o an yaptığı işi yaptığını biliyordu. Üniversite öğrencilerinin izin alıp göremediği (ben dahil) birçok laboratuvarı İLKİYAR'larımız görebildiler. Çoğu öğrencinin artık hedeflerini belirlediklerini ve hangi mesleği yapmak istediklerini seçtiklerini duydum. Hatta bazıları belirlediği meslekleri bile değiştirdi. Hatta hafta sonunda ben bile uzun zamandır çalışmak istediğim konuyu değiştirdim ve yeni hayallerimi, planlarımı kurdum.

Katıldığımız etkinliklerin çoğunda benim içimdeki çocuk bile koşup en önde yer almak istedi (Tabi ki bu isteğe karşı koydum 🙅). Yapılan etkinliklerin çoğu çocukların anlamayacağı teorik ve karmaşık bilgiler yerine onların merakını uyandıracak ve kendilerinin araştırmasını sağlayacak tohumlar ekmek üzere tasarlanmıştı ve bunu da başardı.

Gidilen müzeler çocuklar için ayrı güzeldi çünkü ODTÜ'nün dışına çıkıyorlardı ve onları bekleyen koca bir Ankara

vardı. Gördükleri her uzun binanın içini merak ediyorlar acaba burada ne yapıyor şeklinde soru soruyorlardı. Yabancı insanların arasından geçiyor ve nereye giderlerse gitsinler onlara tanınmış ayrıcalığı fark ettiklerinde şok

oluyorlardı. Anıtkabirde tüm ziyaretçilerin arkada tutularak sadece İLK YAR'ın lahite yaklaştığını gördüklerinde, onlarla çelenk bırakmaya gelen komutanın konuşmasını duyduklarında "hepsi bizim için mi?" şeklinde sorular alıyordum. Ben ise onların amacının oradaki herkesten daha önemli olduğunu, daha o yaşlarında bu uzun yolculuğa çıktıklarının ve öğrenme isteklerinin büyüklüğünün farkındaydım. Ve onlar her koşulda eğlenmeyi biliyor, gülümsemelerini tekrar takınmanın bir yolunu buluyorlardı. O

gülümsemeleri bize, çevrelerine sıçratmayı ve en sonunda bu haftayı yaşadığım en güzel hafta haline getirmeyi başardılar.

Ne kadar onları şimdiden özlese de ağlayarak geldikleri gibi ağlayarak gitseler de bu hissin basit bir his olmadığını ve

yıllar içinde bizi ileriye taşıyacak motivasyon kaynağı olduğunu bilmek beni mutlu ediyor.

Ali Nayan
ODTÜ- Makina-

28/08/2023